

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΩΤΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΓΙΑΤΙ Η ΠΕΘΕΡΕΣ ΕΧΘΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΓΑΜΠΡΟ ΤΟΥΣ;

‘Η ἐνοχλητικές ἐπισκέψεις τῆς πεθερᾶς. Πῶς ἔγγειται τὸ μίσος μεταξὺ γυμπροῦ καὶ πεθερᾶς. ‘Η μελέτες τοῦ ἔξερευντού Τ. Π. Φράζερ. ‘Η πεθερές στοὺς πρωτόγονους λαούς. Στρίγγλες περιφρονημένες! ‘Η θεωρία τοῦ φιλοσόφου Λεύμπου. ‘Η ψυχανάλυσις καὶ ἡ πεθερά. Γιατὶ ἡ πεθερά μισεῖ τὸν γυμπρὸ της. ‘Η θεωρίες τοῦ Φράουδ, κατ. κατ.

ΝΑ βράδυ, τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, σᾶς εἰδοτοιον ἔξαφνα δι τὸ πεθέρα σας θάρσοντος αὐτῷ νά περόδη μαζί σας τὸ Σαββατούριακο. «Α! Τι ομηροφά!» Συλλογίζεσθε. Κι' έσεις ποὺ είχατε στο νοῦ σας νι περάστε τόδο ώημαρι καὶ τόσο ενθύμια τὸ Σαββατούριακο με τὴν χαριτωμένη γνωκούλα σας! Πώς τούδι θύ μπορέσετε ν' ἀπορήσετε αὐτὴν τὴν ἐνοχλητική ἐπίσκεψη;

«Απάντο σ' αὐτὸν τὸ θέμα, ὅλα τὰ σανιδικά περιοδικά τὸν κόσμον γράφουν κάθε τόδι ἔνα σορό ενθύμιες ιστορίες. Κι' ἀλήθεια, πόσες γελοιογραφίες, πόσας ἀνέκδοτα, πόσες κωμικές σκηνές στὸ θέατρο δὲν ὑπάρχουν γνών ἀπό αὐτὴν τὴν αἰώνια περιπέτεια τῆς ἔγχως μετατόπιτη πεθέρα καὶ τοῦ γαμπροῦ!»

Μά, ας ξετάσουμε με την πιό δυνατή σοβαρότητα αυτό το πολυθρύλο της ζήτημα. Είναι πραγματικά, άλλοτινή, αυτή η έχθρα; Κι' αν είνε, από ποιούς άφαγε ψυχολογικούς λόγους προκαλείται;

Οσον άφορα το πρότυ ζητήμα, δὲν μπορούμε βέβαια νὰ υποστηρίξουμε δι τοὺς ὄλοις οἱ γαμποὶ μισοῦν ἀσπόντα τὴν πεθερά τους κι' οἵ διεις ἡ πεθερά βλέπουν στὸ πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ τους ἑαν-
θωτο ἀξίο πάτησες περιφρονήσεως καὶ ὑπάρχουν ἀναμφιρόλως καὶ
γαμποὶ ποὺ λατερούν τὴν πεθερά τους καὶ στογηκὲς πεθερές δε-
δείχουν μιὰ μεγάλη ἐπιτίχεια καὶ μιὰ τριψηρή ἀγάπη στὸ γαμπρό
τους. Μᾶ ἡ ἔξαιρεσίς αὐτές, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε πώς είνε σπά-
νιες. Θὰ μοὶ πῆγε διώκος ποὺς καὶ
μεταβοῖ τῶν ἀλλού μελῶν τῆς οἰ-
κογενείας δὲν βασιλεύει πάντοτε
μια ἀξιοζήλευτη ἀρμονία. Τὸ πα-
ραδέχουμα. Μᾶ οἱ μικροσανάδες

An illustration depicting a scene from a Greek folk tale. A man dressed in traditional attire, including a white robe and a headband, walks towards the right. He carries a large, round woven basket balanced on his back. To his left, a donkey or mule is partially visible, also moving in the same direction. The background is simple, suggesting an outdoor setting.

Ενώ εκπληκτικά φαινούμενα και θα επένδυσαν στη δισμονεύει της φυλής; Ένας τέτοιος γαμπτός, ένας γαμπτός δηλαδή που θα έδειχνε κάποια συμπάθεια στην πεθερά του, θα έκινδυνε να ξεσκώσει ανεντίον του διούς τούς άνδρες της φυλής του.

Στούς Σουλού, παραδιγματος χάριν, που δεν ἀνήκουν βέβαια στον κεφαλόπεδο είδος των ἄργιανθρωπών, κανεὶς γαμπρός δὲν περάνει ποτέ τὸ κατῶφλι τῆς καλύβης τῆς πεθερᾶς του και καμμιά πεθερά δὲν πάει ἡ ἐπισυερὴ τῇ παντεργίνη κόρῃ της, δὲν δέν λάβῃ προσγνωμένης χάλιες δῦν προσφύλαξεις, για νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν γαμπρὸ της. Μόλις πληροφορηθεῖ ὅτι γαμπρός αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία τῆς πεθερᾶς του, φρωτεῖς νὰ φύγῃ γοητεία ἀπὸ τὴν καλύβη του γιὰ νὰ μὴ τὴ συναντήσῃ. Κ' οὐκί μόνο αὐτὸς, ἀλλὰ θὰ πάη να κρυψῃ μέσον σὲ μιὰ λόγη και θὰ πεμψῃ ἑνὶ ὑπομονικα τὴν ἀναζώρωντας τῆς πεθερᾶς του, τὴν δοιάση θεωρεῖς ότι τὸ πειδ φορέῳ δὲν δύνουν τοὺς κινδύνους. Τὶ γίνεται τώρα διαν ὁ γαμπρὸς κι' ἡ πεθερὰ ἔχουν νά κανονίσουν κανένα ζῆτημα; "Αν δὲ βροῦνται τὰ καταβόλια πρόσσοια γιὰ νά τὰ χρησιμοποιήσουν ώς μεμοζόντας, ἀμά μια «ἄττι ειδίτεια» συνομιλία εἶναι ἀπαραίτητη, τότε διαν γαμπρὸς κι' ἡ πεθερὰ χρωζόνται εἶναι συνομιλοῦν ἀπὸ ἔνα παραπέτα- σια, γιὰ νὰ μὴ βλέπει ὁ ξενὸς τὸν ἄλλον.

Αντὸς τὸ ίδιο περιέργω ἔθμα παραπορεῖται καὶ στις φυλές τῶν μάνων ποὺ κατοικοῦν γύρω απὸ τὶς πηγὲς τῶν Νείλων. Οἱ γαμπρῷς καὶ οἱ περιόδοι δὲν μιλοῦν ποτὲ πρόσωπο μὲ πρόσωπο, παρὰ χωρισμένους ἀπὸ ἓνα χοντρὸ παραπέτασμα καὶ δὲν λέγει ποτὲ ὁ ἔνας τὸ δόνυμα τοῦ μάνους. Διὰ τούτων παραπορεῖται καὶ ἕτερος τρόπος.

αλλού, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖν τις ἀντωνυμίες «ἐκείνος», «ἐκείνη». Στὸ κριτέλαιον τῆς Πολυνησίας ὁ πεθερός δὲν περοῦν διόλου εὐχάριστη ἔωνή. Ὁ γαμπρός δὲν πέπτεται νὰ δουν τὴν κόρη τους, παρό μόνο δταν λείπει στὸν πόλεμο ἡ στα ταξίδι.

Στις νήσους τού Σολοιώντος, ὁ γαμπός πού θά τίχη νά συνα-
τήση στο δόριο την πεθέντα του, ποιαθυγορεῖ μέρως με φρίκη και
βάσει τις φρονές, σάν να τὸν απειλή κανέντας προμερός κινδύνους."Επειτα
πργανεί και κάθετας μόνος τον δυν τρεις ήμερες, χωρὶς τὴν γρεουσσαν-
νέναν, για νά ξεπανθή και νά βγάλη από πάνω τον τὴν γρεουσσαν-
τον τού έφερε ή ξαφνικη συνάντησης με την πεθερά του [...].

Τέλος στὰς νήσους Μπάνκ, γυμπιδός και πεθερά, μόλις τυχει νά συναντηθοῦν, γυριζουν ἀμέσως τις πλάτες μέ περιφρόνησι και παίρνουν τὸν ἀντίθετο δρόμο ἀπό ἐκείνον ποὺ ἀκολουθοῦσαν.

Ποιός, λοιπόν, είνε ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἔχθρας μεταξὺ γαμπρῶν καὶ πεθερῶν, που παραπρέπει ὅχι μόνο στον πρωτογόνον λαούς, δύος εἰδαρίου, ἀλλά και στούς πολιτισμένους; Οὐ θεινόλογος Φοῖβε, που ἀναφέραμε, προσθέτει μάλιστα ὅτι στούς πολιτισμένους λαούς αὐτὴ ἡ ἔχθρα παίγνει¹ τις πεισοδεύτερες φροές τὸν πιο βάναυσο καὶ τὸν πιο ἐγκληματικὸν χαρακτήρα και φέρει σχετικώς την παράδειγμα της Ρώσου τῆς Σιβηρίας. Σὲ ώριμενές λοιπὸν περιοχές τῆς Σιβηρίας, ἡ πεθερά πεισορεύεται τόσο, όστε ὁ γαμπρὸς τὴν ἔνειν δίταξε στὸν ἄλιγο, γιὰ νά σέγνη κι αὐτὴ τὸ κάρο του. Μὲ τὸν ίδιο τρόπο τιμωροῦν και στὸν Καύκασο τις κακές και διεστραμμένες πεθερές. Αὐτές ἡ ἐκδίληση, από τις ἔνδυσες, εἴναι ἡ πιο βάναυσης ἡτ² πρᾶξη, μετροῖς κι ἀναπτύξεις.

Ολοέν της επιστροφής, είναι η πιο ράρημές μας, όπου μπορεί να συναντηθεί κανένας στοιχείο πολιτιστικής λαύρης. Ποιά, λοιπόν, είναι τα αιτία της;

“Ολοέν ή επιστροφής θεωρείς, χαρακτηρίζεις πάντα ψυχολογικού συμφωνούντι διά το αδόπιθυμα ανδρό της μίσους πρός την εργασία είναι κληρονομικόν μη” έτι δειπνώθη μεσάς μας από χιλιάδες και χιλιάδες κρούσματα. Άλλη μίση κανένας ήτη, από την πρώτη πολύ κάποιαν θεωρία, μετατόπισε κάποιαν κάποιαν

Σὲ ώρισμένες περιοχές τῆς Σιβηρίας, δι γαπτρόδις ζεύει τὴν πεθεράν
οὐαὶ τον δίπλα σεδ ἔλονο.

ελέγχειν την χορή της και ο φοβός αὐτού δὲν άργουσε νά πάρῃ την μοφή μίσους πρὸς τὸν ἄνθρακα, δηλαδὴ τὸν γαμπρό. Καὶ συνεπός, ποιὸς γαμπρός, που ζέχει ὅτι τὸν μισεῖ ἡ πενθερά του, μπορεῖ νά πάψῃ τὸ όρδον μάρτυρος μπροστά της καὶ νά συζήν διαρκώς τὸ κεφαλή; 'Ο γαμπρός, βλέποντας τὴν πενθερή του νά τὸν ἔχενεται, τὴν πληρώνει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα. Τὴν ἐχθρέυται καὶ αὐτός.

Πιο μοντέρνες είναι οι έξηγήσεις που μας δίνει οχειτικώς διάφορα μέγαρα διδασκαλείων της ψυχαναλύσεως, διόπιστος Βιενέζες καθηγητής Φρόιδερ. Αὗτές δημιουργούνται έξους και την άνδανη πλευρά τους. Κι ανά τις πιστεύων κανείς, πρέπει πρότα να είναι σύμφωνος με τις βασικές άρχες της ψυχαναλύσεως, ή ποτία προσπαθεῖ να έξηγηστε διέλευση τις πράξεις μας, όπλες τις άντερδάσεις μας, διά τα αισθήματά μας με σε-ευαισθητικά μέσα.

Κατά τὸν δόκτορα Φρώνιδ λοιπόν, ἡ πεθερά (ἢ μητέρα τῆς νύφης), εἰλεῖ διανεψευδόν πολλές φρονὲς νὰ δᾶ εὐνιγμασμένη τὴν κόρη της καὶ πολλὲς ἐπίσης φρονὲς τὸ εἰλεῖ εὐχήθη ἀντὸν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της. Ἔτοιμαζάστων δηλαδὴ ἀπὸ χρόνια γάμα ἔνα τέτουν γεγονός: τὸ γάμον τῆς κόρης της. Ὄταν δομός ἐσθι τοῦτη ἡ σιγμή, ἢ μητέρα δέν μπορεῖ πανέκ τὰ ἀντίστητα αἰσθητά της, τὴν ἔλευσιν¹. Ἐπειτα, δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ παραδεκτὴ ὅτι ἔνας ἄλλος θὰ είναι ποιος τῆς κόρης της κι² οὗτος εἰλεῖ αὐτῆν. Διὰ ἔναν ἄλλον λοιπόν, ὑποχρεούμενος τὸ παιδί της; Ἀπὸ τὴν αἰσθητήν ἀκριβῶς ἀντὸν ἡ ἔλευσιν τὴν γαμπρό της... Ἀργότερα, στὸ αἰσθητόν αὐτὸν πο-

ένα άλλο. Άπο τους πρώτους μικροκαγάδες των νεονύμφων, θά πάρω το μέρος της κόρης και θά κάνω τη σκέψι μήποτε ότι δεν στήνω κόρη της ένας άνδρας, άνταξίδιος της...
‘Απ’ τ’ άλλο μέρος δώως δι γαυπιών, πού πρόθυμα,
Γνείσι
Γενείσι

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

“Η. κ. Μπλός πηγαίνει νά δή τό ραββίνο και τοῦ ἀναγγέλλει ότι θέλει νά πάρει διαζύγιο διπό τό σύζυγό της.

—Μά, τῆς λέει δραβίνος, τί ουσή ήρθε; δ σύζυγός σου εἶνας λαμπρός αδημωρός! Τι έχεις νά τοῦ κατηγορήσῃς;

—Έχω ἀμφιβολίες, κύριε ραββίνε... Είμαι σχεδόν βεβαία ότι τό πατιδί μου, δέν είνε... δικό του...

‘Ο δάσκαλος κι’ δ φάλτης τοῦ χωριού συζητοῦν κατά τὴν ἔξοδο τους ἀπό τὴν Συναγωγὴν. Κ’ ουδὲ μιλάνε για τὰ ἐπαγγέλματα πού θάθελαν νά ἔξαστον.

—Ἐγώ, λέει δράσκαλος, θά ήθελα νά ἡμουν νομάρχης.

—Κ’ ἔγώ, λέει δράσκαλος, θά ήθελα νά ἡμουν αὐτοκράτωρ.

—Είσας τρελλός, φίλε μου. Γιά ποιδ λόγο ότι θάθελες νάσουν αὐτοκράτωρ.

—Γιατί όντι μουν αὐτοκράτωρ, θά κέρδιζα περισσότερα ἀπ’ σο κερδίζει δράσκαλος.

—Πῶς λοιπόν;

—Θά κέρδιζα ἐν πρώτοις δσα κερδίζει δράσκαλος...

—Πῶς λοιπόν;

—Θά κέρδιζα ἐν πρώτοις δσα κερδίζει δράσκαλος...

‘Ο Χίρς πηγαίνει, νά δή τό γιατρό, στὸν χωριού συζητοῦν κατά τὴν περιάλη πού βασανισμένες νύχτες.

—Μόλις ἀποκοιμιέμαι, τοῦ ἔχειν, τρομεροὶ ἐφιαλτες ἀρχίζουν νά μέ βασανίζουν. ‘Ονειρέουμαι δτι πέφτω στὴ βάλασσα κι’ δτι κινδυνεύω νά πνιγω... Τότε δύστατας πλημμυρίζει τό μέωπό μου, μοῦν ἔρχεται πυρετός καὶ μὲ πιάνει δύσπνοια. Τί πρέπει νά κάνω για τί ἀσφύγω δλ’ αύτα;

—Νά μάθης νά...κολυμπάς! τοῦ ἀπαντᾶ δράσκαλος!

‘Ο Χίρς έχει δώση ἔνα ραντεβού στὸν Κάν, γιά νά συζητοῦν γιά διάσφορες ὑποθέσεις του, μά δ τελευταῖς τὸν περιμένει τοῦ τοῦ κάκου.

‘Ο Χίρς δὲν φαίνεται πουθενά.

Τέλος δ Κάν, ἀπαυδισμένος νά περιμένη, ἀποφασίζει νά πάση στὸ σπίτι τοῦ φίλου του. Ποιός ξέρει, ίσως νά είναι δράστας.

Μπανοντας στὸ σπίτι τοῦ Χίρς, τὸν βλέπει μπροστά στὴν πόρτα τοῦ λουστροῦ νά κυττάζη μέσα ἀπό μάχαραμάδα.

—Τι κάνεις έκει, φίλε μου; τὸν ρωτάει δ Κάν ἔσφινασμένος.

‘Ο Χίρς βάζει τό δάχτυλο του στὸ στόμα του καὶ τοῦ ἀπαντᾷ:

—Σούτι! Μή φωνάζεις. Κυττάζω τή γυναίκα μου στὸ λευτρό.

—Ο Κάν, ἀκόμα πιό ἔσφινασμένος, ξαναλέει:

—Τρελλάθηκες; Εἰσαστε είκοσι χρόνια παντρεμένοι καὶ ποτέ σου δὲν τὴν εἰδες γυμνή;

—Ναε! Ναε! Τή βλέπω συχνά γυμνή, μά δὲν τὴν είδα ποτέ μου νά... λούζεται...

‘Η Ρεβέκα εἰν’ ἐτοιμαθάντα καὶ λέει στὸν δάνδρο της:

—Ισάσα, σκουσε τὴν τελευταῖς μου θέλησι... Μή μὲ θάψης ἐδῶ στὴν Ἐλεύθερα... Κάνει πολὺ κρῦ... Πήγαινέ με στὸ Παρίσιο καὶ θάφε με στὸ κοιμητήρι τῆς Μονάρχης. ‘Εκεὶ μοῦ φαίνεται πάσι θά κρυώνω λιγάνετο...

—Ρεβέκα, ἄγαπη μου, δέν χάθηκες ἀκόμα κάθε ἐλπίδα...

—Ορκίσου μου πώς θά μέ πάς στὸ Παρίσιο...

—Ξέρεις... Στοιχίζει ἀκριβά μιά τέτοια μεταφορά... Ξέρω τὶς ταρίφες...

Ιδιοτροπίες τῆς γυναίκας του, δέν θέλει νά συνηθίση στὴν ίδεα δτο πρέπει νά υποχωρεῖ καὶ στὶς ιδιοτροπίες τῆς πεθερᾶς του κι’ ἀντὶ νά έχει ένα ‘τύχανον’ νά έχει δυό!. ‘Ενας μονάχης ‘τύχανον’ (ή γυναίκα του), τὸν φτάνει: ‘Επειτα σ’ αὐτὸν τὸ αἰσθητά του γαμπροῦ προστιθέται καὶ ένα δλλό επίστρεψης: δ σύνγραψι βλέπει μὲ ζήλεια τὴν ὑπακοή καὶ τὸ σεβασμὸν πού δένχειν ή γυναίκα του στὴ μητρέα της, δηλαδὴ στὴν πεθερᾶ του, τὴν διτοιά θεωρεῖς ως ‘παρείσακτη’ στὸ νοικοκυριό τους.

Κι’ αὐτά τώρα τὰ αἰσθήματα πάγκον μιὰ δέντατη μορφή ἀπό τὸ σφαλμά πού κάνουν δλες σχεδον δ πεθερές νά γίνονται δυο μποροῦν περισσότερο διντιαθητικές στὸ γαμπρό τους!.

Πάς σας φαίνεται τώρα αὐτή ή μεγάλης τοῦ Φρώδη; Πρέπει νά παραδεχθούμε, δτι σὲ πολλά σημεία είνε λογική. ΛΑΡΣ ΤΕΛΓΚΕΝ

(‘Απὸ τὰ ξένα σατυρικὰ φύλλα)

—‘Ισαάκ!.. Πεθαίνω.. ‘Ορκίσου μου!..

—“Ακου!.. Δὲν θέλω νά σοῦ άρνηθῶ τίποτα.. θά σὲ θάψω ἐδῶ στὴν Ἐλεύθερα, κι’ ἔπειτα, δν κουώνης στὸν τάφο σου, θά σε μεταφέρω στὸ Παρίσιο.

‘Εβραικὴ συμφιλίωσις

—Ο Λεβί συναντάει στὸ δρόμο τὸν Μπλούμανταλ:

—...“Ε, λοιπόν, φίλε μου, ρωτάει δ Λεβί, πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸ Δαιδί Μπλός;

—Μά πῶς θέλεις νά τὰ πηγαίνω μαζύ του; μπαντάει δ Μπλούμανταλ. Πολύ, πολὺ καλά...

—Μά τὴν περασμένη βδομάδα ἐλεγες πῶς είνε δ μεγαλύτερος τοσαράτανος τοῦ κόσμου, ένας κλεφτης, ένας ψεύτης...

—Μά, φίλε μου, δπό τότε συνεννοήθηκαμε...

—Καὶ πῶς;

—Παντρεύτηκε τὴν κόρη μου!

‘Ο Ροζενμπάουμ συναντάει μιὰ μέρα τὸ φίλο του ‘Ισαρήλ στὸ δρόμο καὶ βλέπει τὴν κάρεια πένθος στὸ μανίκι του.

—Τί σοῦ συμβαίνει, φίλε μου; τὸν ρωτάει:

—‘Η πεθερά μου πέθανε χθές, τοῦ μπαντάει δ ‘Ισαρήλ. Θά σοῦ χρωστούσα μάλιστα εύγνωμοσύνη, δν ἔρχοδους στὴν κηδεία της.

—‘Άδύνατον! τοῦ μπαντάει δ Ροζενμπάουμ. Δὲν μπορῶ νά παρασταθῶ σὲ μιὰ τέτοια χαρμόσυνη τελετή. ‘Έχω πένθος!

Μιὰ δεσποινίς μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ μεγαλεμπόρου Γκρός καὶ τοῦ προσφέρει τὴν κάρεια ὑπέρ τοῦ τυφλοκομείου.

—Ο Μπλός κυττάει τὸν κατάλογο τῶν κερδῶν καὶ λέει:

—Χμ! ‘Ο πράτος δράμμος, καθόδος βλέπω, κερδίζει έν’ αὐτοκίνητο. Δὲν εἰν’ σαχημό.. Θά μποροῦσε νά δοκιμάσει κανεὶς τὴν τοχὴ του...

—Θά μοῦ τὸ δανείζεις καμμιά φορά, γιά νά κάνω καμμιά ἐκδρομούλα; ρωτάει τὸν Μπλός δ φίλος του Χίρς, δ ὑπόδιος τοῦ τυφλοκομέα μέσα στὸ γραφεῖο.

—Μανιασμένος δ Μπλός ἐπιστρέφει τὰ λαχεῖα στὴ δεσποινίς καὶ τὴν λέει:

—Εὐχαριστώ, δὲν θέλω...

—Μά, θεέ μου, γιατί; ρωτάει δ Χίρς ἔσφινασμένος.

—Γιατί; Γιατί, πρὶν ἀκόμα πάρω τὸ αὐτοκίνητο, δλος δ κόσμος δρχισε νά μοῦ τὸ ζητάνε νά τοῦ τὸ δανείσω.

‘Ο κ. καὶ ή κ. Κάν λαβαίνουν μιὰ ἐπιστολή, μὲ τὴν δποία δ γυιός τους Μούσης τούς δαναγγέλλει τοὺς γάμους του.

—Η κ. Κάν, εύχαριστημένη δπ’ αὐτό τὸ γεγονός, σπεύδει διέσωσας νά τὸ διπάντηση:

«Αγαπημένο μου παῖδι Μωσήση, ή δική μας ἐπιθυμία ήταν νά σὲ δούμε παντρεμένο, γιατὶ μόνο μὲ τὸ γάμο γνωρίζεις κανεὶς τὴς ζωῆς μτ. μτ.»

—Η μητέρα σου ποὺ σὲ λατρεύει.

Υ.Γ.—«Αγαπητό μου παῖδι, ή μητέρα σου, πήγε νά ἀγοράσει μετρασθόμα κ’ ἐπωφελοῦσι τῆς εὐκαιρίας νά σου γράψω κ’ ἔγω δόγμα. Ο γάμος είναι δη μεγαλείτερη τρέλλα ποὺ μιτορεῖ νά κάνη κανεὶς στὴ ζωή τον.

—Ο πατέρας σου ποὺ σ’ ἀγαπᾶ.

—Η ‘Αλική Σαλομόν λέει στὸ μηνιστήρα της:

—“Οταν δα παντρευτούσι μέ πρέπει νά ἐγκαταλείψης τὸ παιγνίδι.

—‘Ωραια.

—“Επειτα πρέπει νά ἐγκαταλείψης τὸ κάπνισμα.

—‘Ωραια.

—“Επειτα, πρέπει νά ἐγκαταλείψης τὸ πιοτό.

—‘Ωραια.

—“Αδτά νοιμίζω δτι πρέπει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νά ἐγκαταλείψης.

—Συγνώμην, πρέπει νά ἐγκαταλείψω καὶ κάτι δλλο ἀκόμα.

—Τί;

—Τὴν Ιδέα νά σὲ παντρευτῶ!